

Men bagefter, da Brevet var afsendt, sad hun længe og stirrede ud for sig med halvdøde Øjne. Havde der mon nogensinde eksisteret et Menneske som hun? — spurgte hun sig selv. Og hvordan var det vel saa gaaet dette Menneske tilsidt? ...

XVI.

Hen paa Eftermiddagen tog Fru Bertha igen Hat og Sjal paa for at gaa til Byen. Jytte havde sagt hende, at hun havde skrevet til Dihmer, og hun vilde ikke lade ham rejse, uden at hun havde faaet sagt ham Farvel.

Hun satte sig ind i en af Droskerne paa Holdepladsen foran Hotel-Indkørselen, og en halv Snes Minutter efter holdt hun udenfor hans Pensionat, der laa i den anden Ende af Byen.

Hun traf ham hjemme. For kun en halv Time siden var han kommen tilbage fra en Udflugt og havde da fundet Jyttes Brev. Han gik endnu aldeles forstumlet og ophidset frem og tilbage paa Gulvet og vilde først ikke modtage hende.

„Dihmer,“ sagde hun, da hun var kommen til Sæde i hans Stue. „Jeg veed, Jytte har skrevet til Dem, at hun ikke kan blive Deres. Jeg kender ikke, hvad der i disse Dage er foregaaet mellem Dem og hende; men jeg tænker mig, at hun har givet Dem et letsindigt Løfte, som hun altsaa nu er bleven nødt til at tage tilbage. Jeg vil antage, det maa være gaaet op for hende, at hun holder af en anden. Jeg forstaar, at De maa